

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зеленьак Габрієлли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
18 липня 2019 року
№ 208-2(І)/2019

Справа № 3-189/2019(4414/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зеленьак Габрієлли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Зеленьак Г.В. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині першій статті 8,

частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 1 частини шостої статті 19 Кодексу для цілей Кодексу малозначними справами є справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Згідно з частиною дев'ятою статті 19 Кодексу для цілей Кодексу розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб вираховується станом на 1 січня календарного року, в якому подається відповідна заява або скарга, вчиняється процесуальна дія чи ухвалюється судове рішення.

Пунктом 2 частини третьої статті 389 Кодексу передбачено, що не підлягають касаційному оскарженню судові рішення у малозначних справах, крім випадків, якщо: касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики; особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи; справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу; суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що до Берегівського районного суду Закарпатської області звернулася Магурська Ж.Ф. з позовом до Зеленьк Г.В. про відшкодування майнової і моральної шкоди, завданої внаслідок затоплення квартири, у якому просила стягнути з Зеленьк Г.В. на свою користь майнову шкоду у розмірі 64 398 грн, компенсацію моральної шкоди у розмірі 100 000 грн та судові витрати.

Берегівський районний суд Закарпатської області рішенням від 16 липня 2018 року позовні вимоги Магурської Ж.Ф. задовольнив частково, зокрема стягнув з Зеленьк Г.В. у відшкодування матеріальної шкоди –

64 398 грн, моральної шкоди – 20 000 грн, витрати на правову допомогу – 7 000 грн та проведення експертизи – 5 082 грн.

Закарпатський апеляційний суд постановою від 19 лютого 2019 року змінив рішення Берегівського районного суду Закарпатської області від 16 липня 2018 року в частині визначення розміру моральної шкоди, що підлягає стягненню з Зеленьк Г.В. на користь Магурської Ж.Ф., зменшивши суму такої шкоди до 10 000 грн.

Верховний Суд ухвалою від 5 квітня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Зеленьк Г.В. на рішення Берегівського районного суду Закарпатської області від 16 липня 2018 року та постанову Закарпатського апеляційного суду від 19 лютого 2019 року, вказавши, що касаційну скаргу подано на судові рішення у малозначній справі; ціна позову у якій не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що не підлягають касаційному оскарженню; касаційна скарга та додані до неї матеріали не містять посилання на передбачені пунктом 2 частини третьої статті 389 Кодексу випадки, за наявності яких судові рішення у малозначній справі підлягає касаційному оскарженню.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що „законність і обґрунтованість судових рішень, ухвалених судом, може бути забезпечена можливістю їх оскарження в касаційному порядку“, та стверджує, що внаслідок застосування в остаточному судовому рішенні у його справі положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу зазнало порушення право, гарантоване пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Порушуючи питання про невідповідність положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу частині першій статті 8, частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, автор клопотання обмежився цитуванням окремих статей Кодексу, Основного Закону України, а також рішень Європейського суду з прав людини. Однак таке цитування без наведення аргументів невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Зеленяк Г.В. вказує, що внаслідок застосування в остаточному судовому рішенні оспорюваних положень Кодексу зазнало порушення „право на касаційний перегляд справи (касаційне оскарження судового рішення), гарантоване пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України“.

Проте Конституція України не містить положень, які встановлювали б обов'язковий касаційний перегляд усіх без винятку судових рішень. Згідно з пунктом 8 частини другої статті 129 Основного Закону України однією з основних засад судочинства є забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення. Таким чином, Конституція України відносить касаційне оскарження судового рішення до питань законодавчої доцільності, вирішення яких є виключним повноваженням Верховної Ради України.

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та апеляційної інстанцій до суду касаційної інстанції у випадках, визначених законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Фактично автор клопотання висловлює незгоду із законодавчим регулюванням випадків касаційного оскарження судових рішень у малозначних справах, що не є обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Стверджуючи про невідповідність Конституції України положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу, автор клопотання також аналізує судові рішення у своїй справі та фактично не погоджується з судовим рішенням Верховного Суду щодо застосування оспорюваних положень Кодексу. Однак незгода з судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень закону (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86

Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зеленьк Габрієлли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини шостої, частини дев'ятої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**